

„Varhaník je ten, kdo hraje v neděli v kostele, vid’“ podotkl bratr, aby babička věděla, že ji posloucháme.

„Ano,“ řekla babička, „a občas hrál i v noci. Chodil do kostela hrát na varhany, protože měl klíče. Mohl tam zkrátka chodit,

kdy se mu zachtělo. A hudba se var-

haníkovi líbila pořád, ve dne i v noci. Jednoho temného podzimního večera si Sušinka vzal do své nepokojné hlavy, že varhaníka pořádně vyleká.“

„A co udělal?“ zeptal se bratr, přestože to věděl stejně dobře jako já.

„Ten filuta se zahalil do bílého prostěradla a na tvář si nasadil svítící masku. A protáhl se do kostela. Tam

právě chudák varhaník klidně hrál na varhany. Nic netušil. Vtom se rozlehl hrozný rámus a u oltáře stála příšera. Nejstrašnější strašidlo, jaké kdo kdy viděl. Nebylo divu, že varhaník vyjekl a pádil k východu, co mu nohy stačily. Ale bubák se rozběhl za ním a honil ho po celém kostele. Varhaník utíkal jako o život. V poslední chvíli se však zachránil a proběhl dveřmi. Strašidlo běželo za ním a chtělo taky utéct. Ano, i Sušinka chtěl ven, protože se bál zůstat v kostele sám. I on se bál strašidel! Jenže na něj čekal trest. Už u vyklouznutí dveřmi kostela ven, když ucítil, že ho někdo zezadu pevně drží. Hrůzou mu ztuhla krev v žilách. Protože kdo jiný ho mohl chytit než nějaké strašidlo? Nebo ho chce sám Bůh Otec na nebesích potrestat za to, co provedl varhaníkovi? A ještě ke všemu v božím domě! Následujícího dne byla neděle. Farníci s varhaníkem v čele přišli ke kostelu.

Přede dveřmi našli Sušinku, jak bezvládně leží na zemi. Nevztáhlo na něj ruku žádné strašidlo ani Bůh Otec. Jen těžké kostelní dveře se za ním prudce zabouchly a přiskříply jeho strašidelný převlek tak, že se nemohl pohnout.“

„Byl mrtvý?“ zeptala jsem se, i když jsem dávno věděla, jak to bylo.

„Ne, nebyl mrtvý,“ řekla babička. „Ale nebyl ani živý. Krev mu ztuhla v žilách a už se nikdy nerozproudila.“

A tak se ze Sušinky stalo strašidlo. Přesně takhle to dopadne s člověkem, který v kostele straší! Farář ani nikdo z vesničanů nevěděl, co si s ním mají počít. Pohřbít ho nemohli, když nebyl úplně mrtvý. Vzali ho tedy, a jak byl ztuhlý, opřeli ho o hřbitovní zeď. A tam ho nechali stát.“

„Jak dlouho?“ zeptal se bratr, přestože příběh už slyšel mnohokrát.

„Sto let,“ odpověděla babička. „Ještě dlouho poté, co už byli varhaník i farář dávno pohřbení. Bubák Sušinka tam pořád stál a strašil. Lidé ho ze strachu obcházeli velkým obloukem. Nechtěli se k němu ani přiblížit.“

„A teď povídej, jak to bylo

s tou farářovou dcerou,“ napověděl bratr a já se otrásla, protože teď přijde skutečná hrůza.

„Jednou se na faru přistěhoval další nový farář,“ pokračovala babička. „A měl dceru,

kteřá se niče-
ho nebála.

Ani strašidel, ani
duchů,

ani čertů,
ani jiných
pekelníků.

